

Karst-Janneke Rogaar

De alchemist op de richel

kluitman

stimuleringsfonds
creatieve industrie

Nur 282-287 / W062301

Bisac JUV009080 / JUV019000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst en illustraties: Karst-Janneke Rogaar

Idee en ontwerp: Karst-Janneke Rogaar

Met dank aan Simon van der Geest

Lettertype: GT Alpina

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten,
in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

karst-janneke.com

Achterin vind je een toelichting van de moeilijke ch-woorden
die voorkomen in het verhaal.

Een smalle richel met een hut.
Het is een hachelijke plek.
Je valt zo.

Er is ook een pad met haarspeldbochten.
Het verdwijnt in de diepte uit het zicht.

‘Uche-uche’.
De echo van een kuch kaatst tussen de rechte wanden.
Steeds zachter en zachter.

Dan is het weer stil.

De hut is schots en scheef.
Een schapenvacht dicht wat kieren,
maar het tocht er waarschijnlijk toch.
Op het dak staat een schoorsteen van chrom.
Vreemd, zo'n high-tech pijp op zo'n achenebbisj hut.
Naast de deur een vracht hout.
De deur is dicht.

Aan een technisch bouwwerk bungelt een liftje.
Bij ieder zuchtje wind piept het zachtjes.
Het draaimechaniek is ontwricht.
Verder is hier niks, een kraan noch een put.

Ik zit op een krukje en wacht.
Het schemert al.
Ik heb nu echt dorst.
Maar... er is iemand in aantocht.
Dat denk ik tenminste.

'Uche-uche!'
Weer een kuch...

Ik kijk over de richel.
Ja, zie je wel. Ik dacht het al!

Iemand komt langzaam dichterbij.
Hij heeft een zware zak op zijn schouders.
Van links naar rechts zwenkt hij over het pad.

Naast de hut lost hij zijn vracht.
Vanuit mijn schuilplaats zie ik een meneertje met een
bochel en een stok.

Hij tuurt door zijn archaïsche brilletje naar de lucht.
'De nacht komt,' mompelt hij.

Ik haal diep adem en stap **tevoorschijn**.
'Hallo meneer,' piep ik **schor**.
Het meneertje verliest bijna zijn **evenwicht**.
'Och hemeltje, ik **schrik** me wild!'

Ik kijk hem **schuchter** aan.
'Het spijt me dat ik u laat **schrikken**. Ik... ik zat zonder water en hoopte het hier te vinden, maar de deur was **dicht**. Ik was niet meer bij **machte** om verder te lopen, dus ik besloot te **wachten**. Ik hoopte zó dat er iemand zou komen.'

'Nou, hier ben ik!' lacht het mannetje.
'Wilt u wellicht even binnen komen?
Dan maak ik een kop koffie voor u.'

Hij stapt de donkere hut in.
'Och och,' mompelt hij. 'Een tocht **zonder vocht**.'

Binnen hoor ik hem scharrelen en dan wordt het licht.
'Welkom in mijn huis!'
Ik kijk verbaasd om me heen. Het is een psychedelische ruimte. Over de muur loopt een chaotisch netwerk van buizen. Een werkbank is overladen met hoopjes steen en rechts achterin staat een aanrecht vol flessen met trechters.

'Schitterend spul! Daar maak ik koffie van.
Dat is beter voor mijn cholesterol en het is zeer heilzaam bij chronische bronchitis.' Meteen wordt het meneertje overvallen door een hoestbui.
'Uche, uche, zo... uche... en wie bent u?'

Er is ook een archiefkast met op elk laatje een etiket.
Chloor, chloroform, chroompoeder...
'Dat zijn mijn chemicaliën!' roept het meneertje.
'O... en wat is ci-cho-rei-wortel?'

‘Mijn naam is Brecht van Schacht tot Wichelroede.’
Het meneertje schudt mijn hand. ‘Dat is een mondvol,’
lacht hij. ‘Specht is de naam. Alchemist van beroep.’

Ik pak een stuk steen van de werkbank.
‘Dus u tracht hier edelmetaal van te maken?’
‘Juist, u snapt het!’ De alchemist wijst naar de kachelpijp.
‘Ik maakte al chroom, maar mijn streven is platina of
zilver. Als ik dát voor elkaar heb, is het basta, dan
vertrek ik naar Scheveningen.’